

The background is a stylized illustration of a forest. The trees are depicted with dark brown, textured trunks and branches against a light, muted green background. In the center of the forest, a dark, slender figure stands. The figure has a pointed, conical head with several thin, vertical lines extending downwards from its base, resembling hair or a veil. A single, large, white eye with a black pupil is visible on the figure's face. The overall style is graphic and somewhat somber.

Rebecka Vik

Efter
Ragnarök

Rebecka Vik

Efter Ragnarök

SILJANS
MÄSAR

Innehållsförteckning

☸ Framdel

Ett öga i pannan	12
Lilla arken	15
Skyarnas herre och Wotan.....	20
Gudarnas gobeläng	22
Mellan liv och död.....	24
Kapell och kastell.....	28
Valhall	34
Frejas palats.....	39
Kung Malkolms borg.....	43
Sovande jätten.....	45
Heimdall.....	47
Sejd Nykvist.....	50
Hugin och Munin	53
Som katten kring het gröt	55
Seendets gud.....	58
Låga ord av den högste	63
Signe gudinneplats	65
Min största längtan	68
Två sidor om mitten	72
Världar sys samman.....	76
Månghövdad Oden	81

☾ Mittdel

Blodspår i snön.....	86
Dödslängtan.....	90
Ond bebis.....	92
Ögats gud, Jolner.....	94
Heimdalls rutt och antiande ..	97
Röjning släpper förtöjning	99
Odens lära	102
Där Odens ögon är.....	106
Det gamla och det nya	107
Samtal med onda bebisen	110
Underlandet.....	113
Port av ben, arkensten	115
Kapitulation.....	118
Lucifer väcker.....	119
Nordens ljus och de hårda orden	121
Einhärjar är, en del av vår här	125
In dulci jubilo	128
Oden om Stellariel.....	131
Stellariels drag i bäckenbenen.....	133
Ja till morgondagen	135
Hoppets stjärna	139

☼ Bakdel

Tors borg	144
Djupt ned i jordens bo	150
Kärleksakt	154
Gemensamt rotsystem	156
Natt hos Tor	158
Sivslänten och Brageberget ..	163
Odens svar	167
Sången stiger ur marken	171
Plats i Frejas palats	173
Dit människor går, går jag ...	176
Uppståndelsefällan	180
Brage, diktaren	184
Loke, lakej	186
Natt i urberget	189
Lokes partaj, och jordvrede ..	193
Bönfallande om ljus	195
Skallben och jordyta	201
Det rinner över	204
Benen vecklar ut sig i ljus ...	208
Lokes fiskolja	210
Vändpunkt	211

☿ Knorr

Arkenstenen	218
Jagets kraft, blodets saft	221
Asken Yggdrasil	223
Själens tre världar	226
Runskrift och sejd	228
Ragnarök	230
Död	235
Gudarnas gärning	237
Nordens ljus	240

Register

242

Litteraturlista

246

Nordens människor sjöng och berättade om Freja, Oden, Tor och nornorna och de var, vill jag tro, tryggt och lyckligt förankrade i Midgård. Vår mytologi är tätt knuten till den germanska och dessa två formades och ändrades lokalt av stammar runt om i Nord- och Mellaneuropa. På 1200-talet skrevs den nordiska mytologin ned för hand och snart därefter ebbade sångerna och berättelserna ut. Gudarna föll i glömska. Men var det verkligen för gott?

I vår tid, törs jag nog påstå, är de flesta inriktade på den fysiska, yttre världen medan den inre, immateriella mer eller mindre lagts i träda. Den yttre kan vägas och mätas, den inre består av liv och medvetande. Gudar göre sig icke besvär. Vi är upptagna med oss själva och atomerna. Torftigt och tomt kan man tycka men vår fullkomliga avskildhet bär något väldigt gott med sig. Vi har blivit ensamma. Nu kan vi välja inriktning helt själva.

Under den otroliga våren jag strax berättar om lärde jag mig bland annat följande. Tron och i stort sett allt och alla stupar i Ragnarök. Men ur askan stiger en ny värld, livets värld, med kunskap vi inte ärver eller lär oss i skolan utan som var och en medvetet kan förvärva.

Här är Odens ord:

Gå ut och se. Lär, förstå, fråga och se mer.

Det är sann kunskap.

Undersök naturen, läs, lyssna på andra och gå ut igen. Sångerna och berättelserna göms där ute, där kan du finna gudarnas fotspår. Med Odens metod lär du dig att skärpa varseblivningen och med tiden alltmer vidga medvetandet in i det immateriella.

Vid millennieskiftet tog mitt liv en oväntad riktning. Nyskild, utan fast jobb och precis någorlunda på fötter efter ett års sjukdom var jag vilsen och öppen utöver det vanliga. Inspirerad av en schamanbok hade jag fått en första erfarenhet av att flytta medvetandet in i ett träd. När en vän och erfaren psykolog hörde det berättade han om ett möte med ett naturväsen som han kommunicerat med. Kan det vara sant? frågade jag mig. Finns de?

Ivrigt klev jag runt i den gråbruna februariskogen och letade. I en oas av frodigt gröna granar satte jag mig, blundade och gick in i ett meditativt tillstånd. Med mitt inre sökte jag sakta och noggrant från höger till vänster utan att se någonting förutom tomhet. I blindo försökte jag att tänka mig in under grangrenarna. Då lossnade det. Plötsligt stirrade jag in i ett par nötruna, pigga ögon i ett brett leende ansikte. Den grönklädda figuren framför mig, en tvärhand hög, intog omedelbart mitt hjärta. Nu kunde inget hålla mig tillbaka. Omedveten om det hade jag gett mig in i en schamanskola och några veckor senare fick jag min första lärare, naturanden Mäster Grå.

Naturens port hade öppnats på glänt, sångerna och berättelserna började sippra ut. Med åren fortsatte porten att glida upp, fler varelser visade sig, nya lärare tog vid och snart nog stod jag inför ett av de mest händelserika och omtumlande halvåren i mitt liv ...

I tre månader hade jag forskat på änglar och ärkeänglar och arbetet var mer välstrukturerat och systematiskt än någonsin.

En i taget; försöka förstå symboliken i utseendet; studera verksamheten; ställa frågor; sammanställa. De ädla varelserna var som helt olika, rent klingande pianotoner. Eftersom jag förmodade att Eddans gudar också tillhörde denna grupp ville jag försöka kontakta några av dem. Självklart skulle jag arbeta lika strukturerat med dem.

Så blev det inte. Det var som om föresatsen fick mig att halka och med fötterna före rutscha rakt in i Nordens gudavärld.

Dessa gudar angick mig överväldigande mycket, de var kraftfulla, folkliga, karaktärsstarka och kom tätt inpå. De enstaka, skira tonerna blev nedslag av tio kraftfulla fingrar. Ackordet var mäktigt och bitvis dissonant. Allt i mig tycktes beröras, jag lyftes samtidigt som mitt undangömda mörker skälvde och rädslor flöt upp till ytan.

Med tiden förstod jag att varje region har sin gudavärld som genomsyrar landskapet och allt som lever där. Vi nordbor, hitflyttade eller infödda, justerar in oss i just denna. Att vi varit åtskilda från gudarna under långa tider gör kommunikationen angelägen. Vi har mycket att lära.

Efter Ragnarök är självbiografisk. Lite av mitt personliga helvete, mitt eget Ragnarök, utspelades samtidigt som jag mötte gudarna. Att de börjat framträda visar att den nya världen redan existerar parallellt. Den nya tiden har börjat.

Gudarna siktar på den och vill att vi äntligen tar oss igenom Ragnarök och kommer ut på andra sidan.

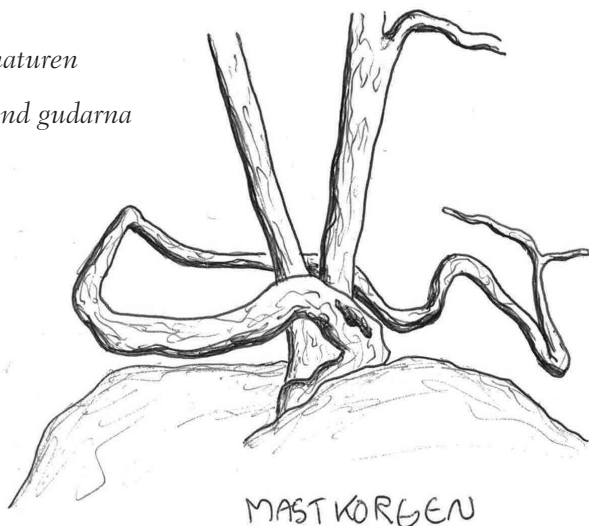
Den första versionen av *Efter Ragnarök* skrev jag när jag stod mitt inne i händelserna. Det blev tre delar. Med tiden förstod jag att en fjärde del behövdes och att den skulle ge svar på

gåtorna. Eftersom jag inte hade några svar blev boken liggande i tre hela år men plötsligt var tiden mogen. De första delarna består till stor del av direkta upplevelser, den sista mer av tankar och slutsatser.

Medan jag arbetade på den fjärde delen började den, för mitt inre, att framträda som en knorr. Varför knorr? undrade jag. Köttig och rejäl med glesa borst. Det var knorren på en galt. Då gick det upp för mig att de tre första delarna var fram-, mitt- och bakkdelen och att den kraftfulla knorren på slutet pekade rätt in i framtiden.

Kan den här galten ha något att göra med Särimmer i den nordiska mytologin? Den galten kokades i Valhall, åts upp, återuppstod och koktes igen – dag efter dag. Det kan väl aldrig vara så att dessa tunna, torra sidor med sina små bokstäver är fläsk av den kalibern? Nej, det verkar orimligt. Snarare tror jag att det som händer i dig när du läser blir näring i Valhall.

*Ut i naturen
in bland gudarna*

Framdel

*Faderöga himmelsglans
värna om jordisk dans*

*Moderöga djupt i vatten
öppnar sig mot himlanatten*

*Stjärna, måne, sol och jord
alla drar runt samma nord*

*Nordens ljus i vart hus
I ditt hem, i ditt hägn*

Ett öga i pannan

Det sög till i mig av längtan till skogen och dess invånare.

Lägenheten var försänkt i ett lojt och fridfullt lugn och diskret gick jag en runda för att kika in hos mina tonåringar. Det var juldagen 2006 och vi hade precis satt i oss en bastant middag. En satt vid datorn, två låg utsträckta på sina sängar och läste. Nöjd med att julklappsböckerna var så pass uppskattade gick jag leende för att klä på mig. Självklart ville ingen promenera med mamma, så nu skulle jag ut och fira på mitt eget sätt.

Bortom bostadsområdet och en led runt Nyköping låg ett småkuperat friluftsområde med ängar, bäckar, en källa och mycket skog. Området var fyllt av spännande platser, varje hörn sjöd av liv men långt in låg ett ställe jag kallade Lilla arken, som var mer magiskt än något annat. Dit ville jag.

Över högresta granar hängde ett tungt och grått molntäcke.

Trots att solen nästan borde stå så högt den nu kommer under vintern var skogen försänkt i skymningsdager. Jag kisade för att få lite skärpa i blicken och förvånades över hur grön mossan var. I halvmörkret tycktes den nästan självlysande. Hjärtat fick styra stegen men till sist hade jag tappat bort mig. Lilla arken var så gott som omöjlig att hitta. Skogen teg och den sviktande mossan dämpade ljuden av fotstegen.

Att tappa orienteringen var jag van vid. Osäkerheten det gav brukade få mig att skärpa sinnena och vara beredd på att vad som helst kunde hända. Bakom nästa krök skulle jag kanske hitta säreget vackra växter, tuvor eller stenar i viss ordning, ett bo av något djur, en speciell bergart eller ris och grenar i ett totalt kaos. Och det i sin tur kanske gömde något spännande, subtilt liv.

Juldagens desorientering kändes dock olustigt. Snart skulle den riktiga skymningen falla, jag var långt bort i skogen, började längta efter barnen och ville, för allt i världen, hinna ut i tid. Men tänk om jag är nära och arken ligger bakom nästa höjd, tänkte jag. Jag ökade takten, höjde blicken – och tvärstannade. Ett tiotal meter framför mig syntes något okänt. På höjden framför mig hade granarna gett vika, marken var täckt av gräs och där stod en reslig varelse. Huvudet var märkligt toppigt och kroppen såg ut att tillhöra en man. Mer såg jag inte eftersom hela varelsen tycktes täckt av ett gråblått tyg. Kan det vara Heimdall? tänkte jag förhoppningsfullt men lät det falla. Han skulle aldrig förklä sig och dessutom brukade han le och vara ljus.

Gestalten gjorde en svepande gest med armen, vände sig om och började glida bortåt. Det var en vinkning och han tycktes övertygad om att jag skulle följa. Men jag stod kvar. Förmodligen fanns ingen annan människa i hela skogen, jag visste inte när det skulle mörkna och framför allt gjorde varelsen mig osäker. Den agerade myndigt och höll ryggen rak men jag visste inget annat om den. Varför döljer han sig under en slöja som dessutom är så pass mörk? undrade jag. Inget grässtrå böjdes, ingen mossa tyngdes, inga ben rörde sig där han i en jämn båge drog bort över kullen. Men tänk om

hans målmedvetna rörelse betydde att han var på väg till arken och visste att jag innerligt längtade dit.

Med några hastiga steg kom jag upp på kullens krön och gick vidare nedåt, kryssande mellan knähöga stenblock. Varelsen gled fram och jag trampade efter, ned till en avlång svacka med en matta av blåbärsris under raka tallar. Juldagens märkliga procession bestående av en framglidande, dold, immateriell skepnad med toppigt huvud och, på lite avstånd, en väl påbyltad kvinna av kött och blod med svart basker och blå sjal. Varelsen vek av åt vänster och när jag följt en bit uppför nästa höjd kände jag igen mig och glädjen steg.

Vi var på Lilla arken!

Lilla arken

Ett drygt år tidigare, hösten 2005, hade jag hittat den magiska platsen. Efter att ha strövat i en stiglös, okänd del av skogen kom jag upp på en höjd där blicken föll på en säregen tall. Trädet tycktes växa rätt upp ur berget med tre stammar. Två av dem var raka, pekade mot skyn och jag uppfattade dem som master. Den tredje hade växt upp och ned i en cirkel på låg höjd omkring dem och liknade en mastkorg. Med ett kliv var jag inne i korgen och satte mig tillrätta på den friskt rödbruna, slingrande stammen. I mitt inre hörde jag att det lilla berget var en *forrnordisk gudaplats*. Vid en hastig anblick hade man kunnat uppfatta den cirka 100 meter långa knallen som vilken annan ordinär höjd som helst i Svealand. Hällar och gles tallskog. Samtidigt var den det största under jag dittills hittat. Namnet jag uppfångade var *Nordens ark* men med tiden kom jag att kalla den Lilla arken.

Med de fysiska ögonen stängda såg jag att det under mark fanns ytterligare världar* nedanför varandra. Den närmaste bestod av ett landskap där en gudinna skötte en slända. Intill henne låg tre berg som var lite lägre men betydligt bredare än hon och överväxta av hår. Lugnt och obevekligt växte och slingrade sig håret och spreds åt alla sidor. Ibland dök någonting fram mellan hårstråna. Det var långa, bleka fingrar. Antingen tvinnade de med största känslighet ihop några

hårstrån eller så klippte de, ritsch ratsch, av ett knippe som
segnade till marken. Berg var det alltså inte; kvinnliga
levande väsen var det.

Gudinnan som skötte sländan samlade ihop de avklippta
hårstråna. Hennes ansikte var fårat som döden själv samtidigt
som hon var spänstig och vital som livet. Jag kallade henne
för Liv men Död hade passat lika bra. Den stora sländan var
upprätt, Liv sträckte sig mot den och snurrade igång den för
att spinna sitt garn av hår. När hon gav sländan fart alstrades
energi som steg genom masten för att spridas i världen
ovanför där jag stod.

Fysiska sinnen iakttar den fysiska verkligheten; immateriella de "inre",
immateriella verkligheterna. Båda kan vara lika exakta men de inre
är i högre grad symboliska. De är mer som sång och poesi. Ser du
på naturen som en konstnär, lyssnar du som en musiker och sträcker
eller vidgar dig finkänsligt ännu längre, kan naturens inneboende liv
börja uttrycka sig. Efter att jag undersökt med mina fysiska sinnen
brukade jag blunda, så att säga dämpa mitt vanliga liv och fokusera
på det subtila, immateriella. Förfarandet gjorde mig så pass oberoende
av kroppen att jag (mitt medvetande) kunde röra mig fritt. Det jag
upplevt tecknade och antecknade jag, notis fogades till notis och
med åren växte det till ett personligt forskningsmaterial.

Lilla arken visade sig vara ett skepp som färdades mellan det
mörkblå Aftonlandet åt ena hållet och det gyllene Morgon-
landet åt det andra. För och akter bytte plats allteftersom
turerna gick. På julaftonen samma år satt jag i fören när en
vitklädd skönhet dök upp bakom mig. Hennes värme var
påtaglig. Hon log men hur jag än vred mig drog hon sig
undan och jag kunde inte se henne. När hon lekt färdigt klev

hon fram och ställde sig framför mig. Stark och stadig stod hon still och lät mig granska och teckna av henne, och jag tänkte att inget och ingen skulle kunna få denna gudinna på fall. De mörka ögonen var mandelformade, hyn ljus och i pannan bar hon ett silverdiadem med färgstarka ädelstenar. Hennes svarta, kraftiga hår föll ned längs ryggen och hölls ihop av ett fint nät av vita små pärlor. Hår måste hon ha tyckt om för vid ett tillfälle låg jag i solen i fören och märkte att hon, lite obemärkt, kammade mitt immateriella hår och satte upp det med hårspännen. Den bildsköna kroppen var klädd i en fotsid, vit klänning med skärp i midjan. Hon stod som fastvuxen på däck, log kärleksfullt och sade sitt namn: *Freja**.

Betagen kysste jag hennes hand och frågade vad jag kunde göra för henne. Hon pekade i båtens färdriktning och svarade:

*Vårda dina barn och barnbarn, och allt du ger
och får ur händerna. Det är framtiden!*

I aktern stod istället en flera gånger längre men lika vitklädd gud med sin breda och stadiga hand på rodret. På huvudet bar han en krona av horn och på kroppen en hermelinpäls med de svarta svanstipparna ordnade i krans runt bröst och axlar. På fötterna hade han ett par rejäla pälsstövlar. Lugn och trygg såg han på mig med sina ishavsbå ögon och i det ymniga skägget syntes ett gemytligt leende. Han behandlade mig alltid varligt och jag kröp gärna ihop hos honom, som hos en älskad far. Heimdall var hans namn.

En enda gång såg jag Heimdall vara grov men även den gången var det med värme. En svart katt med gröna ögon strök smeksamt runt hans fötter, men när den reste sig för att vässa klorna på hans hermelinpäls flög den med ens i en vid

FREJA

båge genom luften och hamnade bland människorna på däck. De som trängdes där kördes mellan de två länderna, och utan att varken fräsa eller ens titta åt Heimdall slank den in under fören och försvann.

Aftonlandet var jordgudinnans ö och när människor släpptes av där försvann de in under hennes blå och gröna kjortelfållar. Många stannade under kjolarna hela livet medan en och annan tittade upp ur dem och fick lite utsikt. Samtidigt som nya spreds ut i landet kom gamla och trötta ombord. Dessa stapplade akterut, till det som snart skulle bli för, och satte sig tätt samman nedanför Heimdall. Hans värme och trygghet var säkert välgörande. Jag hörde dem sucka och pusta ut, frusna stackare, och de kunde sjunka samman så pass att de nästan försvann. Ändå märktes en oro ibland dem och en och annan vände sig om för att spana mot Morgonlandet. De var nog ivriga att komma iväg.

En gång satt jag i strålande vårsol bredvid Heimdall i aktern och såg hur han samverkade med Freja. Hans godmodiga blick vilade på skönheten i fören. Som en livs levande galjonsfigur i fladdrande klänning parerade Freja skickligt båtens rörelser. Hon pekade snett föröver varpå Heimdall lade om rodret. "Hon är vägvisaren", hann jag anteckna och sedan hördes snabba steg, jag ryckte till och tittade hastigt upp. En man i åtsittande träningskläder tog sig vigt upp på babords sida, skyndade över däck, undvek mastkorgen och joggade vidare nedför styrbords sida där han strax försvann i växtligheten. Säkert från Nyköpings orienteringsklubb, tänkte jag. Att en kuf satt och skrev på klippan han ilat förbi tycktes inte störa. För den ene ett hinder att snabbast möjligt ta sig över, för den andra ett tempel.

När slutstridens fador är öder och larmet tystnat stiger ur askan en ny, grönskande jord. Sång och poesi som slumrat i naturen tonar åter fram och gudarna kan börja samspela med människor.

Freja och Heimdall visade sig gärna för Rebecka, Oden en gång. Hon längtade, sökte och sju år senare fann hon. Oden utmanade, förvirrade, kom tätt inpå och lite av det egna helvetet, hennes personliga Ragnarök, kom lös. Drev han på hennes utveckling för att få ut sitt budskap?

Rebecka Vik är sejdare – undersöker naturen, vidgar medvetandet och samspelar med det subtila livet. Kunskapen det ger förmedlar hon som författare och lärare, och hjälper andra att sejda. I bakfickan har hon universitetsstudier i biologi och geovetenskap samt konstnärligt arbete.

